

[Aksel Larsen.]

vil samtidig være en Fordel for Kommunerne, der vil blive aflastet derved, at Folk, som ellers fik Kommunehjælp, kan overføres til ordinær Understøttelse.

Ikke desto mindre praktiseres Loven paa den Maade, at man ofte fyrer disse Folk efter 26 Ugers Forløb, men naar de saa melder sig til Kontrol, støder de paa Bestemmelsen fra Arbejdsdirektoratet, i Henhold til hvilken 26 Uger pludselig ikke er 26 Uger, men man skal regne det Timetal op, hvori de har været beskæftiget i den paagældende Tid. Nu er jeg vidende om, at dette Spørgsmaal har været indanket for højere Myndighed, der har afgjort, at 26 Uger er 26 Uger. Men ikke desto mindre har i hvert Fald Arbejdsdirektoratet foreløbig tilbageholdt de fornødne Cirkulærer om denne Sag, og derfor er der mangfoldige, som har arbejdet ved disse Foranstaltninger, der ikke kan faa deres Ret til Understøttelse gennem Arbejdsløshedskasserne igen, til Trods for, at de har været beskæftigede de 26 Uger.

Hvis man undlod at give 4 Dages Arbejde om Ugen og i Stedet for gav 6, vilde i alt Fald dette Stridsspørgsmaal være bragt ud af Verden. Men det maa vel være tilladt samtidig at udtale Haabet om, at rette vedkommende vil kunne formaa Statens Arbejdsdirektør til at rette sig efter de Bestemmelser, der er truffet, og administrere Loven i Henhold til dens Aand.

Der er imidlertid et andet Forhold, der trænger til at blive fremhævet. Som jeg sagde, staar der i den paagældende Lov, at den finder Anvendelse paa Arbejder, som ellers ikke vilde blive udført. Den har imidlertid saa godt som udelukkende fundet Anvendelse paa Arbejder, som under alle Omstændigheder skulde have været iværksat og ogsaa efter al Sandsynlighed vilde være blevet udført. Jeg nævner som Eksempler Sporudfletningen ved Roskilde, Dobbeltporet i Nordjylland, visse Gadearbejder i Aarhus.

Dette vil sige, at Loven er dobbelt uheldig for dem, der faar Beskæftigelse efter den. Hvis denne Lov ikke havde eksisteret og de paagældende Arbejder var blevet iværksat alligevel — og det vilde Flertallet af dem være blevet —, saa vilde der derved være blevet beskæftiget Arbejdere, som havde faaet fuld Arbejdsuge. Nu bringer man, efter min Mening med Urette, de paagældende offentlige Arbejder ind under denne Lov, og saa faar Folk, som ellers kunde have faaet Arbejde med fuld Arbejdsuge, kun $\frac{3}{4}$ af den normale Arbejdsuge.

Jeg har den Opfattelse, at Tiden nu er inde til at foretage en Ændring i Loven, til at indrette Loven saaledes, at der skal være ordinær Arbejdsuge. Vi fremhævede, som sagt, disse Synspunkter i Fjor, og de blev afvist, idet man fra visse Hold kom med Bemærkninger om, at dette var Kommunisternes sædvanlige Overbud, det havde ikke nogen Rod i Virkeligheden og ingen Forbindelse med Arbejderklassen. Som jeg allerede nævnte i mit Indlæg under Finanslovdebatten, har forskellige faglige Kongresser beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, deriblandt Dansk Arbejdsmandsforbunds Kongres, som afholdtes i September, og som repræsenterede over 190 000 danske Arbejdere. Paa denne Kongres diskuterede man indgaaende de saakaldte Nødhjælpsarbejder og vedtog en Udtalelse, som jeg meget gerne vil have Formandens Tilladelse til at citere. Den lyder:

„Med Henblik paa de af Rigsdagen vedtagne og nu gældende Love vedrørende Beskæftigelsesspørgsmaalet undlader Kongressen ikke at udtale, at den ikke anser den i disse Love indeholdte Bestemmelse om Afkortning af Arbejdstiden for at være tjenlig til sit Formaal i en saadan Udstrækning, at denne Bestemmelse kan siges at være nødvendig. Det Antal Arbejdere, der er kommet i Beskæftigelse i Kraft af disse Love, er paa Baggrund af den herskende Arbejdsløshed saa ubetydeligt, at Indskrænkningen af Arbejdstiden for disse Arbejdere fra 48 til 36 Timer ikke kan have nogen som helst praktisk Betydning over for Arbejdsløshedsproblemet, men kun Betydning over for de Arbejdere, der ved denne Foranstaltning mister en Fjerdedel af deres normale Fortjeneste. Dette er saa meget mere beklageligt, som det ofte drejer sig om Arbejdere, der har været ledige i meget lang Tid, og som efter Ophøret af den Arbejdsturnus, som Beskæftigelseslovenes Administration fastsætter, kun har ringe Udsigt til at komme i Arbejde uden for disse Loves Omraade, fordi Arbejdsløsheden i Arbejdsmandsfaget er særlig stor. Det vil heller ikke kunne undgaas at fremhæves, at en meget stor Del af de her omhandlede Arbejder i Virkeligheden er normale Arbejder, som vilde være kommet i Gang, selv om Beskæftigelseslovene ikke havde eksisteret, og hvorved der i saa Fald var givet Adgang til Beskæftigelse i normal Arbejdstid.

I Overensstemmelse med ovenstaaende paalægger Kongressen Hovedledel-